

“मीठे बच्चे- कडाभन्दा कडा बिमारी हो कसैको नाम रूपमा फँस्नु, अन्तर्मुखी बनेर यस बिमारीको जाँच गरेर यसबाट मुक्त बन ।”

प्रश्न:- नाम-रूपको बिमारीलाई समाप्त गर्ने युक्ति के हो ? यसबाट के-के नोक्सान हुन्छ ?

उत्तर:- नाम-रूपको बिमारीलाई समाप्त गर्नका लागि एक बाबासँग सच्चा-सच्चा प्रेम राख । यादको समयमा बुद्धि भड्कन्छ, देहधारीमा जान्छ भने बाबालाई सत्य-सत्य सुनाऊ । सत्य सुनाएपछि बाबाले क्षमा गरिदिनुहुन्छ । सर्जनसँग बिमारी नलुकाऊ । बाबालाई सुनाउनाले खबरदारी हुँदै जानेछ । बुद्धि कसैको नाम रूपमा अल्झिएको छ भने बाबासँग बुद्धि जुट्न सक्दैन । उनीहरूले सर्विसको सट्टा डिससर्विस गर्छन् । बाबाको निन्दा गराउँछन् । यस्तो निन्दक ठूलो सजायको भागी बन्दछ ।

ओम् शान्ति । अहिले बच्चाहरूले जान्दछन्- हरेकलाई बाबाबाट वर्सा मिल्नु छ । भाइलाई भाइबाट वर्सा मिल्दैन र फेरि भाइ वा बहिनी जो पनि हुन् उनीहरूलाई हरेकको अवस्था थाहा हुँदैन । सबै समाचार बापदादाको पासमा आउँछ । यो हो व्यवहारमा (प्राक्टिकलमा) । हरेकले आफूलाई हेर्नु छ- म कहाँसम्म याद गर्छु ? कसैको नाम-रूपमा कहाँसम्म फँसेको छु । म आत्माको वृत्ति कहाँ-कहाँसम्म जान्छ ? आत्माले खुद जान्दछ, आफूलाई आत्मा सम्झिनुपर्छ । मेरो वृत्ति एक शिवबाबा तर्फ जान्छ या अरू कसैको नाम-रूप तर्फ जान्छ ? जति हुन सक्छ आफूलाई आत्मा सम्झिएर एक बाबालाई याद गर्नु छ र सबै भुल्दै जानु छ । आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ- मेरो दिल बाबा सिवाय अरू कहीं भड्किन त भड्किँदैन ? कहीं धन्धा आदिमा या घर-गृहस्थ, मित्र-सम्बन्धी आदितर्फ त बुद्धि जाँदैन । अन्तर्मुखी भएर जाँच गर्नु छ । जब यहाँ आएर बस्दछौ तब आफ्नो जाँच गर्नु छ । यहाँ कोही न कोही साम्नेमा योगमा बस्छन्, उनीहरू पनि शिवबाबालाई नै याद गर्छन् होला । यस्तो होइन, आफ्नो बच्चाहरूलाई याद गर्छन् । याद त शिवबाबालाई नै गर्नु छ । यहाँ बसेका छौ नै शिवबाबाको यादमा । फेरि चाहे कोही आँखा खोलेर बस्नु वा आँखा बन्द गरेर बस्नु । यो त बुद्धिले बुझ्ने कुरा हो । आफ्नो दिलसँग सोध्नुपर्छ- बाबाले के सम्झाउनुहुन्छ । हामीलाई त याद गर्नु छ एकको । यहाँ जो बस्नेवाला छन्, उनीहरू त एक शिवबाबाको नै यादमा होलान् । तिमीहरूलाई देख्दै न किनकि उनीहरूलाई त कसैको पनि अवस्थाको बारेमा थाहा छैन । हरेकको समाचार बाबाको पासमा आउँछ । उहाँले जान्नुहुन्छ- कुन-कुन बच्चा राम्रा छन्, जसको लाइन क्लियर छ, उनीहरूको अरू कहीं पनि बुद्धियोग जाँदैन । यस्ता पनि हुन्छन् जसको बुद्धियोग जान्छ । फेरि मुरली सुनेपछि परिवर्तन पनि हुँदै जान्छन् । महसुस गर्छन् यो मेरो भूल हो । मेरो दृष्टि-वृत्ति गलत थियो । अब त्यसलाई ठीक गर्नु छ । गलत वृत्तिलाई छोडिदिनु छ । यो बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, भाइले भाइलाई सम्झाउन सक्दैन । बाबाले नै देख्नुहुन्छ- यसको वृत्ति-दृष्टि कस्तो छ । बाबालाई नै दिलको हाल सुनाउँछन् । शिवबाबालाई बताउँछन्, दादाले बुझ्दछन् । हर एकले सुनाएको आधारमा, हेराइको आधारमा बुझ्न सकिन्छ । जबसम्म सुन्दैनन् तबसम्म उनलाई के थाहा कि यसले के गर्छ । चालचलनबाट, सेवाबाट बुझिन्छ- यसमा धेरै देह-अभिमान छ, यसमा कम, यसको चालचलन ठीक छैन । कसै न कसैको नाम-रूपमा फँसिरहन्छ । बाबा सोध्नुहुन्छ, कोही तर्फ बुद्धि जान्छ ? कोही साफ बताउँछन्, कोही-कोही फेरि नाम-रूपमा यसरी फँसेका छन् जो बताउँदैनन् । आफ्नै नोक्सान गर्छन् । बाबालाई बताउनाले उनीहरूलाई क्षमा हुन्छ र फेरि अगाडिको लागि पनि सम्हाल गर्नुहुन्छ । धेरै छन् जो आफ्नो वृत्तिको बारेमा सत्य बताउँदैनन्, लाज लाग्छ । जस्तै कसैले उल्टो काम गरे भने सर्जनलाई बताउँदैनन्, तर लुकायो भने बिमारी अभै वृद्धि हुन्छ । यहाँ पनि यस्तै हो । बाबालाई बताउनाले हल्का भइहाल्छ । नत्र भित्र रह्यो भने भारी हुनेछ । बाबालाई सुनाएपछि फेरि दोस्रो पटक यस्तो गरिँदैन । अगाडिका लागि आफूमा खबरदार पनि रहनेछौ । बाँकी बताएनौ भने त्यो वृद्धि भइरहनेछ । बाबा जान्नुहुन्छ यो धेरै सेवाधारी छ, योग्यता (क्वालिफिकेशन) कस्तो रहन्छ, सेवामा पनि कस्तो रहन्छ ? कसैसँग अल्झिएको छैन ? हरेकको जन्मपत्रीलाई हेर्नुहुन्छ, फेरि त्यति नै प्रेम गर्नुहुन्छ आकर्षण गर्नुहुन्छ । कोही धेरै राम्रो सेवा गर्छन् । कहिल्यै पनि उनीहरूको बुद्धियोग जाँदैन । हो, पहिले जान्थ्यो, अहिले खबरदार रहन्छ । बताउँछन्, बाबा, अहिले म खबरदार छु । पहिले धेरै भूल गर्दथेँ । सम्झन्छन्- देह-अभिमानमा आउनाले भूल नै हुनेछ । फेरि त पद भ्रष्ट हुनेछ । हुन त कसैलाई थाहा हुँदैन, तर पद त भ्रष्ट भइ नै हाल्छ । दिलको सफाइ यसमा धेरै चाहिन्छ तब त उच्च पद पाइन्छ । उनीहरूको बुद्धिमा धेरै सफाइ रहन्छ, जसरी यी लक्ष्मी-नारायणको आत्मामा सफाइ रहन्छ नि, तब त उच्च पद पाएका हुन् । कसै-कसैका लागि सम्झिन्छ- यसको नाम रूपतर्फ वृत्ति छ, देही-अभिमानी भएर रहँदैन, यस कारण

पद पनि कम हुँदै गएको हो । राजादेखि लिएर रङ्गसम्म, नम्बरवार पद त छ नि । यो किन हुन्छ ? यसलाई पनि बुझ्नुपर्छ । नम्बरवार त अवश्य बन्छन् नै । कलाहरू कम भइ नै रहन्छन् । जो १६ कला सम्पूर्ण छन् फेरि १४ कलामा आउँछन् । यसरी थोरै-थोरै कम हुँदा-हुँदै कला अवश्य घट्छन् । १४ कला भएता पनि राम्रो हो फेरि वाममार्गमा त विकारी बन्दछन्, आयु नै कम भएर जान्छ । फेरि रजो तमोगुणी बन्दछन् । कम हुँदा-हुँदै पुरानो हुँदै जान्छ । आत्मा शरीरभन्दा पुरानो हुन्छ । यो सारा ज्ञान अहिले तिमी बच्चाहरूमा छ । कसरी १६ कलादेखि तल उत्रिँदा-उत्रिँदै फेरि मनुष्य बन्छन् । देवताहरूको मत त हुँदैन । बाबाको मत मिल्यो फेरि २१ जन्म मत मिल्ने आवश्यकता नै रहँदैन । यो ईश्वरीय मत तिम्रो २१ जन्म चल्छ फेरि जब रावण राज्य हुन्छ तब तिमीहरूलाई रावणको मत मिल्छ । देखाउँछन् पनि देवताहरू वाममार्गमा जान्छन् । अरू धर्मवालाहरूको यस्तो कुरा हुँदैन । देवता जब वाममार्गमा जान्छन् तब अरू धर्मवाला आउँछन् ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— बच्चाहरू, अहिले त तिमीहरूलाई फर्केर जानु छ । यो पुरानो दुनियाँ हो । ड्रामामा यो पनि मेरो पार्ट छ । पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउनु, यो पनि तिमी सम्झन्छौ । दुनियाँका मनुष्यले त केही जान्दैनन् । तिमी यति धेरै सम्झाउँछौ फेरि पनि कोही राम्ररी रुचि देखाउँछन्, कोही त फेरि आफ्नै मत दिन्छन् । यी लक्ष्मी-नारायण जब थिए तब पवित्रता, सुख, शान्ति सबै थियो । पवित्रताको नै मुख्य कुरा छ । मनुष्यलाई यो थाहा छैन— सत्ययुगमा देवता पवित्र थिए । उनीहरू त सम्झन्छन्— देवताहरूका पनि बच्चा आदि भएका थिए, तर वहाँ योगबलबाट कसरी पैदा हुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । भन्छन्— सारा आयु नै पवित्र रहनेछौं त्यसो भए बच्चा आदि कसरी हुनेछन् । उनीहरूलाई सम्झाउनु छ— अहिले पवित्र हुनाले फेरि हामी २१ जन्म पवित्र रहनेछौं । हुन त श्रीमत अनुसार हामी निर्विकारी विश्व स्थापना गरिरहेका छौं । श्रीमत हो नै बाबाको । गायन पनि छ— *मनुष्य से देवता ..* अहिले सबै मनुष्य छन् जो फेरि देवता बन्दछन् । अब श्रीमतमा हामी दैवी सरकार (डीटी गवर्मेन्ट) स्थापना गरिरहेका छौं । यसमा पवित्रता त धेरै मुख्य छ । आत्मालाई नै पवित्र बन्नु छ । आत्मा नै पत्थरबुद्धि बनेको छ, एकदम स्पष्टसँग बताऊ । बाबाले नै सत्ययुगी दैवी सरकार स्थापना गर्नुभएको थियो, जसलाई स्वर्ग भन्दछन् । मनुष्यलाई देवता बाबाले नै बनाउनुभएको हो । मनुष्य पतित थिए, उनीहरूलाई पतितबाट पावन कसरी बनाउनुभयो ? बच्चाहरूलाई भन्नुभयो— मामेकम् याद गर तब तिमी पावन बन्नेछौ । यो कुरा तिमीले जसलाई सुनाए पनि भित्र लाग्नेछ । अब पतितबाट पावन कसरी बन्दछौ ? अवश्य बाबालाई याद गर्नुपर्छ । अरूसँग बुद्धियोग तोडेर एकसँग जोड्नु छ तब नै मनुष्यबाट देवता बन्न सक्नेछौ । यसरी सम्झाउनुपर्छ । तिमीले जो सम्झायौ त्यो ड्रामा अनुसार बिलकुल ठीक थियो । यो त जान्दछौ— फेरि पनि दिन-प्रतिदिन सम्झाउनका लागि प्वइन्ट मिलिरहन्छ । मूल कुरा हो नै म पतितबाट पावन कसरी बनू ! बाबा भन्नुहुन्छ— देहका सबै धर्म छोडेर मामेकम् याद गर । यस पुरुषोत्तम संगमयुगलाई पनि तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ । हामी अहिले ब्राह्मण बनेका छौं, प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान । बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । ब्राह्मण बनेविना हामी देवता कसरी बन्ने । यी ब्रह्माले पनि पूरा ८४ जन्म लिन्छन्, फेरि उनलाई नै पहिलो नम्बर लिनुपर्छ । बाबा आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ । त्यसैले मूल कुरा हो नै एक— आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर । देह-अभिमानमा आउँदा कहीं न कहीं अल्भिइरहन्छन् । देही-अभिमानी त सबै बन्न सक्दैनन् । आफ्नो पूरा जाँच गर— म कतै देह-अभिमानमा त आउँदिन ? मबाट कुनै विकर्म त हुँदैन ? बेकाइदाको चलन त हुँदैन ? धेरैबाट हुन्छ । उनीहरू अन्त्यमा धेरै सजायका भागी बन्दछन् । हुन त अहिले कर्मातीत अवस्था भएको छैन । कर्मातीत अवस्था हुनेहरूको सबै दुःख टाढा भएर जान्छ । सजायबाट छुट्छन् । ख्याल गरिन्छ— नम्बरवार राजाहरू बन्छन् । अवश्य कसैको कम पुरुषार्थ रहन्छ, जसकारण सजाय खानुपर्छ । आत्माले नै गर्भ जेलमा सजाय भोग्छ । आत्मा जब गर्भमा हुन्छ तब भन्छ— मलाई बाहिर निकाल्नुहोस् फेरि म पाप कर्म गर्दिनँ । आत्माले नै सजाय खान्छ । आत्माले नै कर्म विकर्म गर्छ । यो शरीर कुनै कामको छैन । त्यसैले मुख्य कुरा— आफूलाई आत्मा सम्झिनुपर्छ । जसमा सम्झिनुपर्छ सबै कुरा आत्माले गर्छ । अहिले तिमी सबै आत्माहरूलाई वापस जानु छ तब नै यो ज्ञान मिल्छ । फेरि कहिल्यै यो ज्ञान मिल्नेछैन । आत्म-अभिमानले सबैलाई भाइ-भाइ नै देख्नेछन् । शरीरको कुरा रहँदैन । आत्मा बनेपछि फेरि शरीरमा लगाव रहँदैन यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यो धेरै उच्च स्टेज हो । भाइ-बहिनीमा अल्भिए भने धेरै नोक्सान (डिससर्विस) गर्छन् । आत्म-अभिमानी भव, यसमा नै मेहनत छ । पढाइमा पनि विषय हुन्छन् । सम्झन्छन्, म यसमा फेल हुनेछु । फेल हुने भएकाले फेरि अरू विषयमा पनि कमजोर बन्छन् । अहिले तिमीहरूको आत्मा

बुद्धियोग बलका कारण सुनको वर्तन बन्दै जान्छ । योग छैन भने ज्ञान पनि कम, त्यो तागत रहँदैन । योगको धार हुँदैन, यो हो ड्रामाको निश्चितता । बाबा सम्भन्नुहुन्छ, बच्चाहरूलाई आफ्नो अवस्था कति बढाउनुपर्छ । देख्नु छ— म आत्माको सारा दिनमा कुनै पनि बेकाइदाको काम त गर्दिनँ ? कुनै पनि यस्तो बानी छ भने तत्काल छोडिदिनुपर्छ । तर मायाले फेरि पनि दोस्रो-तेस्रो दिन भूल गराइदिन्छ । यस्ता सूक्ष्म कुराहरू चलिरहन्छन्, यो हो सबै गुप्त ज्ञान । मनुष्यले के जानून् । तिमी बताउँछौ— हामी आफ्नै खर्चले आफ्नो लागि सबै कुरा गर्छौ । अरूका खर्चले कसरी बनाउने, यसैले बाबा सदैव भन्नुहुन्छ— माग्नुभन्दा मर्नु भलो । सहज मिल्यो भने दूध बराबर, माग्यो भने पानी । कसैबाट मागेर लिन्छौ भने त्यस लाचारीले काशी कलवट खाएर दिन्छन्, त्यसैले त्यो पानी हुन्छ । खिच्यौ भने रगत बराबर... कसैले धेरै हैरान गर्छन्, कर्जा लिँदा त्यो रगतसमान हुन्छ । कर्जा लिने कुनै यस्तो अवश्यकता छैन । दान दिएर फेरि फर्काएर लियो, त्यसमा पनि हरिश्चन्द्रको उदाहरण छ । यस्तो पनि नगर । हिस्सा राखिदेऊ, जो तिमीलाई पनि काममा आओस् । बच्चाहरूले पुरुषार्थ यति गर्नु छ जो अन्त्यमा बाबाको याद होस् अरू स्वदर्शन चक्र पनि याद रहोस्, तब प्राण तनबाट निस्कनेछ । तबमात्रै चक्रवर्ती राजा बन्न सक्नेछौ । यस्तो होइन, अन्त्यमा याद गर्न सक्नेछौ, त्यतिखेर यस्तो अवस्था हुनेछ । होइन, अहिलेदेखि पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै त्यस अवस्थालाई अन्त्यसम्ममा ठीक बनाउनु छ । यस्तो नहोस्— अन्त्यमा वृत्ति कहीं अरू तर्फ जाओस् । याद गर्नाले नै पाप काटिदै जानेछ ।

तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— पवित्रताको कुरामा नै मेहनत छ । पढाइमा यति मेहनत छैन । यसमा बच्चाहरूको ध्यान राम्रो चाहिन्छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— दिनहुँ आफूसँग सोध— मैले कुनै बेकाइदाको काम त गरिनँ ? नाम-रूपमा त फँसिन ? कसैलाई देखेर लडू त बनिनँ ? कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कुनै बेकाइदाको काम त गरिनँ ? पुरानो पतित शरीरसँग बिलकुल प्रेम हुनुहुँदैन । त्यो पनि देह-अभिमान हुन्छ । अनासक्त भएर रहनुपर्छ । सच्चा प्यार एकसँग, बाँकी सबैसँग अनासक्त प्यार । हुन त बच्चाहरू नै भए पनि आसक्ति नहोस् । जान्दछौ— यो जे जति देख्छौ सबै खत्तम भएर जानेछ । त्यसो भएपछि तिनीहरूबाट सारा प्यार निस्किएर जानेछ । एकमा नै प्यार रहोस्, बाँकी नाममात्र, अनासक्त । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो वृत्तिलाई धेरै शुद्ध, पवित्र बनाउनु छ । कुनै पनि बेकाइदाको उल्टा काम गर्नु छैन । धेरै-धेरै खबरदार रहनु छ । बुद्धि कहीं पनि अल्झाउनु छैन ।
- २) सच्चा प्यार एक बाबामा राख्नु छ, बाँकी सबैबाट अनासक्त, नाममात्र प्यार होस् । आत्म-अभिमानी अवस्था यस्तो बनाउनु छ जसबाट शरीरमा पनि लगाव नरहोस् ।

वरदानः— श्रीमत अनुसार सेवामा सन्तुष्टताको विशेषताको अनुभव गर्नेवाला सफलतामूर्त भव

कुनै पनि सेवा गर, कुनै जिज्ञासु आऊन् वा नआऊन् तर स्वयम्, स्वयम्सँग सन्तुष्ट रहने गर । निश्चय राख— यदि म सन्तुष्ट छु भने सन्देशले अवश्य काम गर्नेछ । यसमा उदास नबन । स्टुडेन्ट नबढे पनि कुनै हर्जा छैन, तिम्रो हिसाब-किताबमा त जमा भयो र उनीहरूलाई सन्देश मिल्यो । यदि स्वयम् सन्तुष्ट छौ भने खर्च सफल भयो । श्रीमत अनुसार कार्य ग्यौ, श्रीमतलाई मान्नु यो पनि सफलतामूर्त बन्नु हो ।

स्लोगनः— असमर्थ आत्माहरूलाई समर्थी दियो भने उनीहरूको आशीर्वाद मिल्नेछ ।